

Край Войводой тежки порти.
 Тамо леже млади Стоянъ
 Вързанъ, кованъ во железо,
 Бугагин на нодзе-то,
 Дребенъ синджиръ на гърло-то
 Сосъ белези на ръце-то.
 Ка ъ виде млади Стоянъ,
 Ка ъ виде младà Станà,
 Тогай веле на Войвода:
 „Ей Войводо, русъ Войводо!
 Молямъ ти сѣ, кланямъ ти сѣ,
 Тако ти бога и вѣра,

И тако ти постъ що постишъ
 Рамазан-отъ за байрам-отъ!
 Отковай ме отъ железо,
 Отпусти ми бѣли ръце,
 Да престогнамъ малка Стана,
 Да целивамъ бѣло лице
 Дваждъ за мене, триждъ за тебе!“
 Онъ му веле и говоре:
 „Е ти Стоянъ, млади Стоянъ!
 Ти за мома вързанъ лежишъ,
 Па за мома зборъ ке чинишъ.“

413.

„Стоянке девойке, кѣде сѣ ми била?“ —
 „Лудо ле, младо ле, ясъ сумъ била на пазаръ.“ —
 „Стоянке девойке, що бараше безъ мене?“ —
 „Лудо ле, младо ле, да си купамъ алъ кѣделя,
 Далъ ми идеть Велигденъ, и ти сакашъ пещени,
 Ке ти везамъ чораби, ке ти ткаамъ подвески.
 Да не ми сѣ налютуишъ, да ѣ кажишъ майкѣ ми,
 Какъ си збор-отъ имаме, оба да го държиме;
 По Велигденъ Гюргевденъ, сакамъ пещешъ отъ тебе,
 Сакамъ герданъ отъ бисеръ, сакамъ коланъ отъ сѣрма,
 Како сме сѣ зборвале, така да сѣ земиме.“

414.

„Що болна лежишъ, Вранке девойке, мене не кажвишъ,			
Отъ ошъ си болна	—	—	що боля имашъ
Що боля имашъ	—	—	На твоя снагга?“ —
„Не сумъ си болна, бре лудо младо, отъ моя болесъ,			
Тукъ сумъ си болна	—	—	отъ Кудус ага,
Защо ми пуци	—	—	млади сеймени,
Що ми пленіе	—	—	мой шаренъ ковчекъ,
Мой шаренъ ковчекъ	—	—	сѣ бѣли дароѣи.
И ми станала	—	—	Вранка девойка,
Та ми отишла	—	—	при Кудус-ага,